

Γράφει ο **Νίκος Πυρουνάκης***

Τη μνημονιακή καταστροφή δεν αντέχεις πια να την περιγράψεις γιατί τη βιώνεις κάθε μέρα σε κάθε πτυχή της ζωής σου. Τη βιώνεις όταν αποχαιρετάς αγαπημένους φίλους στο αεροδρόμιο μην ξέροντας πότε θα τους ξαναδείς. Τη βιώνεις όταν πας στο νοσοκομείο και βλέπεις εξαντλημένους γιατρούς και νοσηλευτές να προσπαθούν να κρατήσουν όρθιο ένα δημόσιο σύστημα υγείας που καταρρέει. Τη βιώνεις όταν φίλοι και γνωστοί σου λένε να έχεις το νου σου γιατί ψάχνουν για δουλειά. Όταν πηγαίνεις από συνέντευξη σε συνέντευξη και στο τέλος του μήνα στήνεσαι στην ουρά του ΟΑΕΔ. Όταν ακούς την φράση “ανασφάλιστος είμαι, αλλά τουλάχιστον μας πληρώνει”. Όταν ακούς συνέχεια ότι ο τάδε άρχισε να παθαίνει κρίσεις πανικού. Όταν ακούς αυτοκτόνησε ο ... τον θυμάσαι; Όταν νιώθεις τον φόβο του πλειστηριασμού για χρέη προς τις τράπεζες, την εφορία ή τα ασφαλιστικά ταμεία. Όταν βλέπεις τους ηλικιωμένους να ψάχνουν τα 5λεπτα να δουν αν τους φτάνουν να αγοράσουν ψωμί. Όταν αρνείσαι πεισματικά να συνηθίσεις να βλέπεις κόσμο να ψάχνει στα σκουπίδια για φαί. Όταν κάνεις τον υπολογισμό και βλέπεις ότι αν πληρώσεις την ΔΕΗ δεν θα σου φτάσουν για το σούπερ μάρκετ. Όταν έχεις χρόνια να πας διακοπές. Όταν βολτάρεις σε ελεύθερους χώρους και παραλίες που ξέρεις ότι είναι για ξεπούλημα. Όταν, όταν, όταν.....Μία βαριά σκιά σε κάθε πτυχή της ζωής μας...

Μετά όμως από 5 χρόνια μνημονίων ο λαός γνωρίζει καλύτερα ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός του. Είδε μέσα στην κρίση αυτούς που τόσα χρόνια πλούτιζαν και του έκλεβαν τον πλούτο να ρίχνουν όλο το βάρος στην δική του πλάτη, ώστε αυτοί να συνεχίζουν να θησαυρίζουν. Είδε τους κατασκευαστές να συνεχίζουν τις μπίζνες τους, τους εφοπλιστές να είναι στην πρώτη θέση της παγκόσμια αγοράς, τους τραπεζίτες να μένουν στη θέση τους και εμάς να πληρώνουμε την χρεωκοπία τους. Ενώ η δική του ζωή κατέρρεε, είδε δισεκατομμύρια να φεύγουν για το εξωτερικό. Ενώ αυτός δεν είχε να την περάσει, είδε τους καναλάρχεις να του λένε ότι φταίμε εμείς που ζούσαμε πάνω από τις δυνατότητές μας.

Μετά από αυτά τα 5 χρόνια έχουμε βιώσει πια πολλά. Γνωρίζουμε ότι μέσα στο Ευρώ και την Ε.Ε. δεν υπάρχει διαπραγματέυση, καλυτέρευση αλλά μόνο καταστροφή. Είδαμε με τον πιο καθαρό τρόπο ότι η Ευρώπη επιβάλλει στον ελληνικό λαό τη φτώχεια, την πείνα και τη δυστυχία, τη διάλυση της υγείας, της παιδείας, της εργασίας. Ευρωπαϊκή ένωση σημαίνει ανεργία, δουλειά χωρίς δικαιώματα, μισθοί και συντάξεις πείνας, 2,5 εκατομμύρια κάτω από το όριο της φτώχειας, φοροληστεία της λαϊκής οικογένειας, πλειστηριασμοί, διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης. Ε.Ε. σημαίνει ότι δεν υπάρχει δημοκρατία, ούτε καν αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Για να νομοθετήσει η ελληνική βουλή πλέον πρέπει να στέλνει τα νομοσχέδια για έγκριση από μη εκλεγμένους γραφειοκράτες, τεχνοκράτες των Βρυξελλών, τσιράκια των πολυεθνικών μονοπωλίων. Ε.Ε. σημαίνει ότι δεν θα μείνει μικρός ή μεγάλος ελεύθερος χώρος, δεν θα μείνει ορυκτός πλούτος, δεν θα μείνει παραλία, δεν θα μείνει δημόσια περιουσία ή εγκατάσταση ή υποδομή που δεν θα ξεπουληθεί, που δεν θα δοθεί βορά στην ιδιωτική πρωτοβουλία. Ε.Ε. σημαίνει ιμπεριαλισμός και πόλεμος. Σημαίνει χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες να θαλασσοπνίγονται ή να πατάνε νάρκες στον Έβρο. Σημαίνει ότι οι θάλασσες που κολυμπάμε θα ξεβράζουν πτώματα παιδιών. Σημαίνει σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, επιστροφή του ναζισμού σαν μορφή και πρακτική αποδεκτή ακόμα και σε κυβερνητικές θέσεις (Ουκρανία). Ε.Ε. σημαίνει καταστροφή των επόμενων γενιών, καμία προοπτική καμία ελπίδα. Σημαίνει επιτήρηση, λιτότητα, μνημόνια για πάντα.

Όμως ο λαός δεν έμαθε μόνο μέσα από την επίθεση που του εξαπολύουν ή μόνο μέσα από την καταστροφή της ζωής του, αλλά έμαθε κυρίως μέσα από τον αγώνα. Έμαθε μέσα από τις μαζικές πορείες, τις απεργίες και τις κινητοποιήσεις στους χώρους δουλειάς. Τις κινητοποιήσεις στις γειτονιές, τις συνελεύσεις και τις

επιτροπές κατοίκων, τις δομές ταξικής αλληλεγγύης, τις καταλήψεις, τον αγώνα στο δρόμο. Έμαθε μέσα από των αγώνα και την αξιοπρέπεια να συλλογίζεται και να πράττει ελεύθερα. Το ρήγμα που άνοιξε ενάντια στα μνημόνια και τις αντιλαϊκές πολιτικές είναι ενεργό, βαθαίνει και μας καλεί όλους μας να διαλέξουμε πλευρά. Η ανυπακοή του λαού στον εκβιασμό όλου του πολιτικού προσωπικού, των καναλαρχών - δημοσιογράφων, των απειλών και των εκβιαστών, η ανυπακοή του λαού μας στην Ε.Ε. και στους κυρίαρχους έγραψε, γράφει και θα συνεχίσει να γράφει ιστορία. Ό,τι και να κάνουν δεν μπορούν να καθυποτάξουν έναν λαό που ξέρει να αγωνίζεται. Ούτε με κλειστές τις τράπεζες, ούτε με την μιντιακή τρομοκρατία, ούτε με την συστράτευση όλου του αστικού πολιτικού προσωπικού δεν κατάφεραν να τρομοκρατήσουν τον λαό που είπε ΟΧΙ στην καταστροφή της ζωής του.

Σε αυτόν τον κόσμο πρέπει να λειτουργεί, να αναπνέει και να δρα η Αριστερά. Μία αριστερά που οφείλει να είναι χρήσιμη για τον λαό. Μία αριστερά που δεν θα βολεύεται στα βουλευτικά όργανα και θέσεις, αλλά θα καταλαβαίνει ότι η θέση της είναι μέσα στον αγωνιζόμενο κόσμο. Μία αριστερά που θα μπορεί να μετασχηματίζει την αυθόρμητη αγωνιστική δράση σε συνειδητό οικονομικό και πολιτικό αγώνα, με στόχους διακυβεύματα και νίκες στην πάλη του. Που δεν θα λέει μισόλογα, δεν θα σπέρνει αυταπάτες, δεν θα εφησυχάζει, αλλά θα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Μία αριστερά που θα οργανώνει απεργίες κινητοποιήσεις συνελεύσεις γειτονιάς δομές αλληλεγγύης, δομές οργάνωσης βάσης των εργαζομένων και του λαού. Που θα είναι ενωτική όχι επειδή το λέει το όνομα της ή οι διακηρύξεις της αλλά επειδή θα το έχει αποδείξει μέσα στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές, τα πανεπιστήμια. Που θα νιώθει την ευθύνη να πείσει, να μετασχηματίσει, να οικοδομήσει στο λαό και το κίνημα το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο. Όχι το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο που ορίζει τις ιδεολογικές της διαφοροποιήσεις, η που θα την βοηθήσει να διευρύνει την επιρροή της αλλά το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο που χρειάζεται για να μπορέσουν να νικήσουν οι αγώνες. Μία αριστερά που δεν θα αναπαράγει των παραγοντισμό, την έλλειψη δημοκρατίας, τη διαχείριση. Μία αριστερά που να τολμά να βάζει στόχους ρήξης και ανατροπής με τον ιμπεριαλισμό και την καπιταλιστική βαρβαρότητα, μία αριστερά που να μπορεί να φτάσει το όχι μέχρι το τέλος. Μία αριστερά που θέλει και μπορεί να κάνει ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Σήμερα οι αυταπάτες καταρρέουν, οι διαχειριστικές πολιτικές έφεραν το τρίτο μνημόνιο, η επίθεση συνεχίζεται εμπεδώνεται και βαθαίνει. Για αυτό, είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν γίνεται να μάχεσαι για το επιμέρους χωρίς να τα συνδέεις με την γενικότερη κεντρική πολιτική μάχη. Δεν γίνεται να μην αντιπαρατίθεται με το στρατηγείο της επίθεσης που δεν είναι άλλο απ' την ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση. Δεν γίνεται να μην απαιτείς την διαγραφή ολόκληρου του χρέους και την μή αναγνώρισή του ως την ελάχιστη εγγύηση ότι δεν θα γίνουν όλα βορά στην εξυπηρέτηση του. Ειδικά σήμερα που αποδεικνύεται το πιο βάρβαρο, το πιο αντιδημοκρατικό, το πιο σκληρό πρόσωπο της Ε.Ε. το οποίο αποτυπώνεται δομικά στην σύστασή της, η σύγκρουση με την Ε.Ε. και τις ντιρεκτίβες της είναι ο πραγματικός μας μονόδρομος είναι το δικό μας there is no alternative...

Στα Νότια ο κόσμος του αγώνα έχει δώσει πολλές μάχες. Μάχες για την υπεράσπιση του χώρου του πρώην αεροδρομίου, για την υπεράσπιση του Υμηττού και τις παραλίας. Μάχες για την προάσπιση της λαϊκής οικογένειας από την φοροληστεία και τους πλειστηριασμούς. Μάχες απέναντι στον ναζισμό και την κρατική καταστολή. Έχει συμβάλει στην δημιουργία συλλογικοτήτων οργάνωσης του λαού με πολύ σημαντικές πρωτοβουλίες και παρεμβάσεις. Έχει συμβάλει στο γενικότερο κίνημα αντίστασης του λαού μας απέναντι στις Κυβερνήσεις την ΕΕ και το ΔΝΤ. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ νοτίων ήταν και θα είναι στην πρώτη γραμμή του αγώνα.

Στις 20 Σεπτεμβρίου ψηφίζουμε ΑΝΤΑΡΣΥΑ την πολιτική δύναμη που θα συμβάλει περισσότερο απ' όλες στην αντεπίθεση του λαϊκού κινήματος από την επαύριο των εκλογών, που θα συμβάλει με όλες τις δυνάμεις για την τελική μας νίκη.

***Υποψήφιος βουλευτής της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. στη Β΄ Αθήνας**